

maaffe sige: Hvorledes kunde Du med denne Betragtning af det kongelige Theater komme endog blot paa den Tanke at burde overveie dette Spørgsmaal? og jeg skal sige Dem, hvad der har ledet mig til virkelig at maatte overveie dette Spørgsmaal hos mig selv. Netop fordi jeg selv skatter det ganske overordentlige Gode, som det kongelige Theater er for Befolkningen, og navnlig for dem, der, som jeg sagde, ikke i deres Ungdom have kunnet lade sig delagtiggjøre eller blive delagtiggjorte i en højere Udvikling og Dannelse, netop fordi jeg erkjender den store Vigtighed af dette, saavidt jeg skjønner, vigtigste Middel til en aandelig Udvikling — det er jo ikke det eneste Middel, thi man kan ogsaa erhverve en god Mandskøbe gennem Læsning — maa jeg ogsaa sætte overordentlig Pris paa, at det kan blive saa billigt og tilgængeligt som muligt for dem, som efter min Opfattelse mest trænge til den aandelige Bækkelse og Opførelse. Nu er det ganske vist, at Priserne for Afgangen til det kongelige Theater maa være noget højere end til de andre Theatre, fordi der der maa tages mange Hensyn og anvendes mange Midler, som et privat Theater kan undlade at anvende. Naar man for Exempel vil have store Kunstnere, saa maa man ogsaa lønne dem derefter, og saa kan man ikke spise dem af, ja ikke en Gang vente at faae dem, naar man ikke vil give dem en anstændig Lønning. Men der er for Tiden mere og mere kommet en forkastelig Uskik tilstede ved det kongelige Theater med Hensyn til Udsalget af Billetter, idet Bestyrelsen taaler, at enkelte private Mænd beskaffe hele det theaterbesøgende Publikum med en omtrent 25 pCt. stor privat Skat for at skaffe sig Udgang til Theatret. Dette er en Uskik, som er saa skadelig for den menige Mands Udgang til at kunne nyde dette store Gode, og det er en saa forkastelig Uskik, at dersom den ikke kan fjernes, og dersom Bestyrelsen ikke kan faae Dinene op for, at dette maa forhindres, saa kan jeg gaa ned til det allerdyreste Løve med Hensyn til Bevillingen til det kongelige Theater, naar det skal bestaa som Statsanstalt, og saa kan jeg ikke give min Stemme til Mere end netop saa Meget, som er nødvendigt, for at Theatret kan bestaa. Det er dog virkelig sørgeligt, at Bestyrelsen ikke har faaet Dinene tilstrækkelig op for, at de, som kunne have Naad til og Sands for, og som kunne ønske at deltage i Nydelsen af en Forestilling paa det kongelige Theater, i Reglen ikke kunne faae Billetter til de ordinære Theaterpriser, naar de ikke foruden at betale disse ville beskaffes med 25 pCt. til private Folk, der gaa med Sommerne fulde af Billetter. Vil man dog ikke gjøre Noget, saa Meget, som der lader sig gjøre, for at lette den menige Mand Afgangen til det store Gode, engang imellem at kunne se et godt Stykke paa det kongelige Theater? Dette maa kunne forandres. Man har hørt sige, at Politiet skulde have Tilsyn

med, at Saadant ikke skete, og der maa altfaa være et Slags Forbud derimod; men Enhver, der ser denne Handel foregaa — thi den foregaaar aabent for Alles Dine — maa jo faae den Opfattelse, at Politiet med Forsæt lukker Dinene for denne Trafik. (En Stemme: Det begunstiger den!) Ja, det begunstiger den maaffe endog ligefrem, men jeg vil ikke her sige mere, end hvad jeg virkelig tror at kunne forsvare, nemlig at det lukker Dinene derfor. Naar vi imidlertid skulle yde det Bidrag til det kongelige Theater, som er fornødent for, at det kan udvikle sig til i Sandhed at blive, hvad det bør være — og hvad det har været og er — saa kan man ogsaa forlange af Bestyrelsen, at den skal fjerne denne Uskik, og saa kan man forlange, at den sætter den jevne Mand, den Mand, som ikke har Naad til Dagen i Forveien at gaa hen og købe Billetter til den dobbelte Pris eller til om Formiddagen samme Dag, som Forestillingen gives, at købe Billetter til forhøjet Pris, i Stand til, forsaavidt som der er Billetter at faae, at faae dem til den ordinære Pris, naar han møder til den Tid, hvorpaa Theatret udsælger til ordinære Priser. Men det skal ikke gjøres til en rigelig Næringsvei, — en Næringsvet, som jeg antager giver et overordentligt Overflud — at nøde alle saadanne Folk til at skatte til private Skatteopkrævere med 25 pCt. for at kunne faae en Billet. Det er disse Betragtninger, der have gjort, at jeg et Dieblit spurgte mig selv, om jeg ikke burde stemme for dette Mindretalsforslag af den Grund, som jeg her har nævnt; men efter de Udtalelser, som jeg i Dag har hørt af den ærede Ordfører, og efter hvad jeg kan sige mig selv, vil jeg erklære, at jeg agter at stemme imod Mindretallets Forslag i Aar. Men dersom det, som jeg her har paaanført, ikke forandres inden næste Aar, som saa, mine Herrer, med et Forslag i den Retning som det Forslag, der her er stillet, saa skulle De have min Stemme.

**Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:** Jeg hørte med stor og ubelt Glæde den første Del af det ærede Medlems Foredrag. Det var mig blot lidt overraskende, at det kom frem nu, og det var med en vis spændt Nysgjerrighed, at jeg fulgte det, for at se, hvortil det endelig skulde føre; men det var mig efter sit Indhold i høi Grad tilfredsstillende. Jeg tør sige, at jeg selv ofte har haft Leilighed til her i Thinget at udtale mig i Overensstemmelse med hans Ytringer her, og det er mig meget hjært saa sikkert at vide, at hvis Saadant skulde gjentage sig, jeg da vil have fuldkommen Støtte hos ham. Men jeg vil dog ved Siden deraf sige, at jeg virkelig blev overrasket ved, at det blev Slutningen paa det ærede Medlems Foredrag, at det ærede Medlem, efter den særdeles varme, gjentagne Gange stærkere og stærkere udtalte Bølle af den overordentlige